

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce: **J. M.**, zast. JUDr. Pavlem Kavinkem, advokátem AK KAVINEK & partneři, v. o. s., se sídlem Královodvorská 16, Praha 1, proti žalovanému: **Energetický regulační úřad**, se sídlem Masarykovo náměstí 5, Jihlava, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **APIN s. r. o.**, se sídlem Koněvova 2660/141, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí předsedkyně žalovaného ze dne 4. 6. 2012, č. j. 02204-4/2012-ERÚ, ve věci účastenství v řízení o zrušení licence pro podnikání v energetických odvětvích,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce se žalobou podanou u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) dne 7. 8. 2012 domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí předsedkyně žalovaného, jímž byl jako nepřipustný zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí Energetického regulačního úřadu (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 9. 9. 2011, č. j. 04493-3/2011-ERÚ, o zrušení licence podle ustanovení § 10 odst. 2 písm. d) zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění pozdějších předpisů.

Konkrétně byla citovaným rozhodnutím správního orgánu I. stupně zrušena licence (č. 111017741) pro podnikání v energetických odvětvích s předmětem podnikání „výroba elektřiny“ vydaná dne 23. 11. 2010 pod č. j. 13364-5/2010-ERU společnosti SOL 1. s. r. o. Tato licence byla jmenované společnosti zrušena na základě její žádosti podané dne 6. 9. 2011 s tím, že (fotovoltaickou) elektrárnu – FVE Tuřice – provozovanou společností SOL 1. s. r. o. bude nadále provozovat společnost RENUM, SE. A proto také k žádosti společnosti RENUM, SE podané téhož dne – 6. 9. 2011 – byla rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 9. 9. 2011, č. j. 04494-3/2011-ERU, udělena jmenované společnosti licence (č. 111118666) pro podnikání v energetických odvětvích s předmětem podnikání „výroba elektřiny“.

To znamená, že v daném případě došlo ke zrušení licence společnosti SOL 1. s. r. o. za současného udělení licence společnosti RENUM, SE, a to vždy ve vazbě na žádost té které společnosti, přičemž obě tato rozhodnutí, které spolu úzce souvisí, nabyla právní moci dne 23. 9. 2011.

Dne 23. 12. 2011 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno upozornění ze strany žalobce a Mgr. K. K., kteří se označili za jednatele společnosti SOL 1. s. r. o. a uvedli, že jediným společníkem této společnosti je žalobce, který rozhodl dne 10. 11. 2011 o odvolání jednatele – M. V. a Ing. M. V., přičemž novými jednatele se stali výše jmenovaní (Mgr. K. a žalobce). Následně byl pak dne 5. 3. 2012 doručen správnímu orgánu I. stupně rozklad žalobce jednak proti rozhodnutí o zrušení licence společnosti SOL 1. s. r. o., jednak proti rozhodnutí o udělení licence společnosti RENUM, SE s tím, že o vydání obou rozhodnutí se žalobce dozvěděl až nahlédnutím do spisu dne 16. 2. 2012 a považuje je za vydané v rozporu s právními předpisy. Vycházel přitom z toho, že měl být účastníkem řízení jak ve věci zrušení, tak ve věci udělení licence a žadateli měl být také takto označen. Ve vztahu k rozhodnutí o zrušení licence dále uvedl, že bylo vydáno na základě žádosti podepsané osobou, která nebyla oprávněna za žadatele samostatně jednat a že nebyl dán souhlas většinového spoluvlastníka energetického zařízení – FVE Tuřice, společnosti APIN s. r. o. [osoby zúčastněné na řízení] se zrušením licence. Obdobně i ve vztahu k rozhodnutí o udělení licence uvedl, že zde nebyl dán souhlas jmenované společnosti jako většinového spoluvlastníka energetického zařízení s jeho provozováním společností RENUM, SE ve smyslu § 5 odst. 3 energetického zákona. A v této souvislosti rovněž namítl, že nájemní smlouva uzavřená dne 31. 8. 2011 mezi společnostmi SOL 1. s. r. o. a společností RENUM, SE je neplatná.

Žalobce proto navrhl, aby byla předmětná rozhodnutí zrušena, avšak žalovaný tomuto návrhu nevyhověl a oba rozklady zamítl jako nepřipustné podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, protože byly podané žalobcem jako osobou, která nemá postavení účastníka řízení (a proto s ním také ze strany správního orgánu I. stupně nebylo jednáno).

Podle názoru žalovaného totiž z povahy řízení o udělení licence vyplývá, že udělením licence vznikají žadateli veřejná subjektivní práva a povinnost, která se však vztahují pouze k jeho osobě. A pokud udělením licence vznikají subjektivní práva a povinnosti výlučně žadateli o licenci, vede nutně její zrušení opět pouze k zásahu do právní sféry držitele licence.

Nad rámec této základní argumentace pak žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí doplnil, že držitelem licence nebyl žalobce, nýbrž společnost SOL 1. s. r. o. a v době rozhodování o její žádosti (dne 9. 9. 2011) nevznikly pochybnosti ohledně toho, že jednatel M. V. je oprávněn za jmenovanou společnost jednat. Připomněl přitom, že žádost o zrušení licence byla správnímu orgánu I. stupně doručena dne 6. 9. 2011, nicméně až dne 9. 9. 2011 byl do obchodního rejstříku zapsán žalobce jako jednatel společnosti SOL 1. s. r. o. s tím, že jménem společnosti jednají ve všech věcech oba jednatele společně. Energetický regulační úřad tak nezjistil nesoulad mezi obsahem žádosti o zrušení licence a zápisem v obchodním rejstříku, a proto posoudil žádost správně jako podání učiněné osobou oprávněnou jednat za žadatele. Vycházel z tzv. principu materiální publicity, podle něhož údaje zapsané v obchodním rejstříku jsou právně účinné navenek i v případě, že neodpovídají skutečnému stavu. A existuje-li nesoulad ohledně jednatelství za společnost, která je držitelem licence, není o něm oprávněn rozhodnout Energetický regulační úřad. Nadto navíc žalovaný doplnil, že žalobcem namítaný souhlas vlastníka energetického zařízení se zrušením licence není třeba, neboť zákon tento souhlas předpokládá pouze v řízení o udělení licence podle § 5 odst. 3 energetického zákona v případě, že žadatel není vlastníkem energetického zařízení. Na základě toho tedy žalovaný nejen, že zamítl rozklad žalobce jako nepřipustný, ale ani neshledal, že by byly dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí ve smyslu § 92 odst. 1 správního řádu.

II. Obsah žaloby

Žalobce nejprve v žalobě – pod body I., II. a III. – předesťl předchozí procesní postup a především právní vztahy mezi zúčastněnými subjekty pramenící primárně z toho, že FVE Tuřice byla postavena společností APIN s. r. o. jako zhotovitelem pro společnost SOL 1. s. r. o. jako objednatele na základě smlouvy o dílo uzavřené dne 14. 4. 2010. Podle této smlouvy vlastnické právo k jednotlivým částem FVE Tuřice přecházelo na objednatele vždy až po zaplacení příslušné částky odměny (ceny díla) zhotoviteli. K tomu však došlo pouze z části, přibližně z jedné třetiny, tudíž vlastníky FVE Tuřice jsou jak společnost APIN s. r. o., jejímž společníkem je žalobce, tak společnost SOL 1. s. r. o., za jejíhož výlučného společníka se považuje taktéž žalobce.

Za účelem zajištění řádného splnění závazků vyplývajících z uvedené smlouvy o dílo bylo totiž dohodnuto, že žalobce, jakožto společník zhotovitele – společnosti APIN s. r. o. (s největším obchodním podílem = 44 %), se stane jediným společníkem společnosti SOL 1.

s. r. o. a zároveň jedním z jednatelů této společnosti, a to až do doby, kdy dojde k úplnému uhrazení pohledávek zhotovitele. Smlouvou ze dne 21. 7. 2010 proto došlo k převodu obchodních podílů společnosti SOL 1. s. r. o. na žalobce, který se stal současně jedním z jednatelů této společnosti, které byla k její žádosti vydána dne 23. 11. 2010 licence (č. 111017741) pro provozování FVE Tuřice a výrobu elektřiny. Jednalo se o novou plně funkční elektrárnu, z jejíchž výnosů splácela společnost SOL 1. s. r. o. pohledávku společnosti APIN s. r. o. Posléze však došlo ke (zpětnému) převodu obchodního podílu na jednoho z původních společníků ve společnosti SOL 1. s. r. o. – Ing. M. V., který jednatelem jmenoval sebe a svého syna M. V. Tento převod byl přitom učiněn výlučně v závislosti na uzavření úvěrové smlouvy (č. 111000062) mezi společností SOL 1 s. r. o. jako dlužníkem a společností FIO banka a. s. jako věřitelem, na základě které měla banka poskytnout společnosti SOL 1. s. r. o. úvěr za účelem refinancování závazků vzniklých této společnosti při výstavbě FVE Tuřice. To se ovšem nestalo a podle názoru žalobce Ing. M. V. a jeho syn M. V. pouze předstírali svůj zájem o to, aby byla pohledávka společnosti APIN s. r. o. financována z úvěru od banky, přičemž jejich skutečným zájmem bylo získat od žalobce zpět 100% obchodní podíl a vliv ve společnosti SOL 1. s. r. o.

Z těchto důvodů se tedy za jediného a výlučného společníka společnosti SOL 1. s. r. o. považuje stále sám žalobce, který současně sdělil, že podal návrh na vyslovení neplatnosti zmíněného (zpětného) převodu obchodního podílu, resp. na určení vlastnictví k obchodnímu podílu v dané společnosti (a věc je vedena u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 80 Cm 130/2011). Vedle toho se žalobce, i další ze společníků společnosti APIN s. r. o. Mgr. K. K., obrátili dopisem na Energetický regulační úřad, který upozornili na neplatnost převodu obchodního podílu ve společnosti SOL 1. s. r. o. a současně informovali o jmenování jednatelů této společnosti, jimiž se stali právě žalobce a Mgr. K. Nicméně poté, co žalobce nahlédl do správních spisů, zjistil, že došlo ke zrušení licence společnosti SOL 1. s. r. o. a že byla současně udělena nová licence společnosti RENUM, SE. Proto proti každému z těchto rozhodnutí podal rozklad, který byl žalovaným zamítnut pro nepřípustnost, s čímž vyjádřil žalobce nesouhlas ve své žalobě pod bodem IV.

Zopakoval, že je jediným společníkem společnosti SOL 1. s. r. o. a zpochybnil vůli ke zrušení licence ze strany této společnosti, která dle názoru žalobce neexistovala a nebyla ani náležitě projevována (pokud je žádost o zrušení licence nedatovaná a podepsaná pouze jedním jednatelem, což je v rozporu se společenskou smlouvou a zápisem v obchodním rejstříku).

Žalobce je proto přesvědčen, že nebylo možno zrušit licenci společnosti SOL 1. s. r. o. a současně ji udělit společnosti RENUM, SE, a to jen na základě doložených dokladů, které evidentně nebyly prověřovány. V tomto směru došlo dle jeho názoru nepochybně k porušení § 3 a § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, neboť bylo na místě zjistit a ověřit osobu skutečného vlastníka FVE Tuřice. Správní orgán I. stupně byl proto povinen žádat nabývací titul, z něhož by musel zjistit, že společnost SOL 1. s. r. o. (ať už ji reprezentoval kdokoli) je pouhým podílovým spoluvlastníkem FVE Tuřice, a to spoluvlastníkem menšinovým. To se nestalo, což správnímu orgánu I. stupně zabránilo, aby správně identifikoval okruh účastníků řízení a aby v konečné fázi správně rozhodl.

V důsledku tak došlo k tomu, že byla zrušena licence subjektu, který k tomu nikdy neprojevil vůli a žádost o zrušení licence nepodal. Tuto žádost podal za společnost SOL 1. s. r. o. M. V., jeden ze dvou jednatelů této společnosti, a to přesto, že podle změněné společenské smlouvy „*jménem společnosti jednají ve všech věcech oba jednatele společně a podepisování se děje tak, že k obchodní firmě připojí své podpisy oba jednatele*“. Uvedené dle žalobce vyplývá též z výpisu z obchodního rejstříku společnosti SOL 1. s. r. o. Dle žalobce je tedy třeba respektovat tento způsob, kterým se jmenovaná společnost rozhodla platně projevovat svoji vůli a činit právní úkony a nelze akceptovat, že žádost byla podána, resp. podepsána pouze jedním z jednatelů, jako to učinil žalovaný s odkazem na ustanovení § 30 správního řádu. Citované ustanovení upravuje úkony právnické osoby ve správním řízení obecně, nicméně zvláštní zákon, kterým je podle žalobce obchodní zákoník (č. 513/1991 Sb.), stanoví v § 133 odst. 1, že je-li jednatelů více, je oprávněn jednat jménem společnosti každý z nich samostatně, nestanoví-li společenská smlouva nebo statuty jinak. S ohledem na tuto právní úpravu pak dovozuje, že žádost o zrušení licence nebyla platným právním úkonem (vůbec jí nebyla projevována vůle příslušné právnické osoby).

A pokud jde o tvrzení žalovaného, že nebyl zjištěn nesoulad mezi obsahem žádosti o zrušení licence a zápisem v obchodním rejstříku, toto není pravdivé. Žalovaný patrně přehlédl, že zápis žalobce jako jednoho z jednatelů společnosti SOL 1. s. r. o. byl proveden nikoli dne 9. 9. 2011, nýbrž dne 9. 9. 2010, tedy rok před vydáním předmětného rozhodnutí o zrušení licence.

Tím tedy bylo zasaženo do ústavně zaručeného vlastnického práva žalobce, jakožto vlastníka obchodního podílu ve společnosti SOL 1. s. r. o. a tím i veškerého jejího majetku, vč. FVE Tuřice. Z toho také dovozuje dotčení na právech podle § 27 odst. 2 správního řádu s tím, že měl být účastníkem řízení o zrušení licence. Napadené rozhodnutí proto považuje žalobce za nesprávné, formalistické a alibistické a v žalobě pod bodem V. navrhl jeho zrušení a vrácení věci zpět žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný se ve svém vyjádření nejprve ztotožnil s tím, že žalobce byl do obchodního rejstříku jako jednatel společnosti SOL 1. s. r. o. zapsán již 9. 9. 2010, nicméně tato skutečnost nemá vliv na napadené rozhodnutí, neboť následně dne 14. 7. 2011 došlo k jeho výmazu. A v době vydání rozhodnutí o zrušení licence společnosti SOL 1. s. r. o., tj. dne 9. 9. 2011, byli v obchodním rejstříku, jakožto jednatele jmenované společnosti, uvedeni M. V. a Ing. M. V. Bylo by proto zcela proti principu materiální publicity obchodního rejstříku, aby správní orgán I. stupně jako účastníka řízení o zrušení licence označil osobu, která o sobě tvrdí, že je jednatelem právnické osoby, ačkoliv podle zápisu v obchodním rejstříku jím zjevně nebyla.

K povaze předmětného řízení pak žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2009, č. j. 8 As 18/2008 – 74, podle něhož účastníkem řízení o udělení licence (a z povahy věci i řízení o zrušení licence) je pouze žadatel, neboť se posuzuje splnění předpokladů pro udělení licence, jejichž splnění je výlučně na žadateli. Nemohou být proto přímo dotčena práva třetích osob, včetně vlastnického práva, jak tvrdí žalobce. Ten dovozuje

dotčení svých práv z toho, že je vlastníkem energetického zařízení, nicméně podstatou žaloby zjevně není ochrana vlastnického práva, ale vnitřní spor o vlastnictví obchodního podílu a jednatelství ve společnosti SOL 1. s. r. o., který však žalovaný není oprávněn řešit. Vyšel proto z podané žádosti společnosti SOL 1. s. r. o. podepsané M. V. jako jedním z jednatelů jmenované společnosti, což považoval za dostatečné a odpovídající ustanovení § 30 správního řádu, které je ustanovením zvláštním ve vztahu k ustanovení § 133 obchodního zákoníku. Pokud má totiž právnická osoba více jednatelů, platí – podle názoru žalovaného – v souladu s § 30 odst. 2 správního řádu, že v téže věci za ni může činit úkony v řízení pouze jeden z nich.

Za této situace, kdy žalobce nebyl a není zapsán v obchodním rejstříku jako jednatel společnosti SOL 1. s. r. o., žalovaný vyjádřil přesvědčení, že za uvedenou právnickou osobu jednala osoba oprávněná. A v souvislosti s tvrzením žalobce, že je společníkem společnosti SOL 1. s. r. o., současně konstatoval, že by bylo absurdní, aby za účastníky řízení byli vedle právnické osoby považováni i její společníci. Proto setrval na závěrech svého rozhodnutí a navrhl, aby krajský soud podanou žalobu zamítl.

IV. Replika žalobce

Žalobce ve své replice k vyjádření žalovaného uvedl, že dotčení na právech a z toho plynoucí účastenství v řízení ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu je třeba zkoumat vždy individuálně, nikoli je paušálně odmítnout s tím, že v daném případě jde o licenční řízení se vznikem či zánikem oprávnění k podnikání pouze ve vztahu k jedné osobě. Dle jeho názoru totiž mohou být zasažena také práva a povinnosti dalších osob tak, jako v daném případě. V důsledku rozhodnutí žalovaného totiž došlo k tomu, že byla zrušena licence k výrobě elektřiny společnosti SOL 1. s. r. o., která je ve vlastnictví žalobce a které se protiprávně zmocnili M. V. a Ing. M. V. a jednali za ni, aniž k tomu měli příslušná oprávnění. Jednali tak ke škodě žalobce, jakož i samotné společnosti SOL 1. s. r. o.

V. Jednání

V průběhu jednání krajský soud konstatoval podstatný obsah spisů, zejména napadeného rozhodnutí, žaloby a vyjádření žalovaného. Žalovaný setrval ve svém přednesu i závěrečném návrhu na svém stanovisku s tím, že žádost o zrušení licence byla podána jednatelem společnosti SOL 1. s. r. o., jak vyplývá ze zápisu v obchodním rejstříku a žalobce v dané době jednatelem jmenované společnosti nebyl (a i kdyby jím byl, postačil k učinění předmětného úkonu podpis pouze jednoho jednatele). Taktéž žalobce setrval na obsahu své žaloby, ke kterému dále poukázal na vedení sporu ohledně toho, kdo jedná za společnost SOL 1. s. r. o. a kdo je vlastníkem jejího obchodního podílu. Žalovaný měl proto tuto skutečnost reflektovat, když mu byla oznámena, a měl zrušit napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně a posléze vyčkat na rozhodnutí soudu ohledně uvedeného sporu. Současně žalobce požadoval provedení množství důkazů, tak jak je navrhoval v žalobě, zejména listin týkajících se jeho civilních řízení, vč. řízení trestního, resp. trestního oznámení.

Zmíněné důkazní návrhy krajský soud zamítl. Vyšel přitom z toho, že žádný z nich není relevantní ve vztahu k tomu, o jakou věc se jedná a jak byla právně a skutkově vymezena. Je totiž třeba si uvědomit, že předmětem přezkumu v dané věci je licenční řízení a především

pak otázka účastenství v tomto typu správního řízení, k němuž se většina důkazních návrhů nevztahovala. A pokud jde o zbývající návrhy na provedení dokazování, které se k licenčnímu řízení vztahovaly, jednalo se o listiny obsažené ve spisech, u nichž ve správním soudnictví není třeba provádět dokazování (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 – 117, publ. pod č. 2383/2011 Sb. NSS).

VI. Posouzení věci krajským soudem

Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (*ex offio*), a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného správního orgánu, přičemž dospěl k následujícím závěrům.

Podstatou věci je posouzení otázky účastenství v řízení o zrušení licence pro podnikání v energetických odvětvích podle § 10 odst. 2 písm. d) energetického zákona, a to na půdorysu napadeného rozhodnutí žalovaného, kterým byl zamítnut rozklad žalobce pro nepřipustnost podle § 92 odst. 1 správního řádu.

K tomu je potřeba předeslat, že za zjištění správního okruhu účastníků řízení odpovídá žalovaný, resp. správní orgán I. stupně, který byl v tomto směru povinen vycházet z definice účastníků pro příslušné řízení vedené podle energetického zákona. Vzhledem k tomu, že energetický zákon neobsahuje vlastní definici účastníků řízení o zrušení licence, bylo nutno použít správní řád jako obecný předpis pro řízení před správními orgány, který v § 27 rozlišuje tři skupiny účastníků řízení, a to:

- účastníky ve věci, tzv. hlavní účastníky (odst. 1),
- dotčené účastníky, tzv. vedlejší účastníky (odst. 2) a
- účastníky, kterým toto postavení přiznávají zvláštní zákony (odst. 3).

V daném případě byla hlavním účastníkem řízení nepochybně společnost SOL 1. s. r. o., která sama požádala o zrušení licence k provozování energetického zařízení – FVE Tuřice. Žalobce přitom vycházel z toho, že měl být v předmětném řízení přihrán jako tzv. vedlejší účastník ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu, jenž stanoví, že: *„Účastníky jsou též další dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech“*.

To znamená, že předpokladem tzv. vedlejšího účastenství je „možnost přímého dotčení“ na právech, které žalobce spatřuje v zásahu do svého vlastnického práva v podobě vlastnictví obchodního podílu ve společnosti SOL 1. s. r. o. a tím i veškerého jejího majetku, včetně FVE Tuřice. Krajský soud však tento názor nesdílí a primárně považuje za nutné poznamenat, že žalobce – a to ani ve světle svých tvrzení – není vlastníkem FVE Tuřice. Žalobce jako fyzická osoba může být maximálně společníkem vlastníka FVE Tuřice a bylo by absurdní, aby byl z tohoto titulu též účastníkem předmětného řízení, jak správně poznamenal též žalovaný.

Je totiž třeba důkladně odlišovat mezi žalobcem jako fyzickou osobou na straně jedné a právnickou osobou - zde: společností SOL 1. s. r. o., příp. společností APIN s. r. o. - na straně druhé. Obě uvedené obchodní společnosti jsou samostatným subjektem práva a představují právní entitu, která je odlišná od osob svých společníků, tj. též od žalobce. Účast žalobce v obou společnostech je tedy z hlediska jeho účastenství jako fyzické osoby v předmětném řízení naprosto nepodstatná. Podstatné je, že potenciálně přímo dotčenou osobou tak mohla být společnost APIN s. r. o., v žádném případě však žalobce.

Ohledně možného účastenství uvedené společnosti v řízení o zrušení licence společnosti SOL 1. s. r. o. přitom krajský soud odkazuje na související řízení ve věci, kterou vede pod sp. zn. 30 A 64/2013 a ve které se právě touto otázkou zabýval; blíže viz rozsudek krajského soudu v této věci, v níž vycházel mj. z judikatury a z charakteru licenčního řízení jako takového, z něhož lze uznat přímé dotčení práv či povinností třetích osob pouze výjimečně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2013, č. j. 6 As 17/2013 – 28, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2009, č. j. 8 As 18/2008 – 74, a usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2008, č. j. 6 As 12/2007 – 140, publ. pod č. 1785/2009 Sb. NSS).

A pokud jde o samotnou společnost SOL 1. s. r. o., pak je potřeba poznamenat, že práva a povinnosti z právních úkonů této právnické osoby, jakož i z jiných právních skutečností (např. z rozhodnutí správních orgánů) týkajících se dané právnické osoby a s nimi související procesní oprávnění, budou vznikat právě jen této společnosti. A tvrdí-li žalobce, že je jejím výlučným společníkem, bylo na něm, aby využil svých oprávnění a zajistil, aby jednání jmenované společnosti, včetně procesních úkonů v této věci, odpovídalo jeho zájmům. Naproti tomu na žalovaném, resp. správním orgánu I. stupně bylo, aby respektoval vůli projevenou společností SOL 1. s. r. o. a projednal její žádost o zrušení licence. To se také stalo a vycházel-li v tomto ohledu při ověření jednatelejších oprávnění z obchodního rejstříku, nelze mu ničeho vyčítat.

V případě zápisů v obchodním rejstříku platí princip tzv. materiální publicity vyjádřený v § 29 obchodního zákoníku, podle něhož jsou skutečnosti zapsané v obchodním rejstříku účinné vůči každému ode dne jejich zveřejnění (pozitivní stránka) a proti tomu, kdo jedná v důvěře v zápis v obchodním rejstříku, nemůže ten, jehož se takový zápis týká, namítat, že neodpovídá skutečnosti (negativní stránka). Z toho je zřejmá snaha ochránit osoby jednající v dobré víře v zápis v obchodním rejstříku, který v daném případě v den podání žádosti (6. 9. 2011), jakož i v den rozhodnutí správního orgánu I. stupně (9. 9. 2011), obsahoval zápis, dle kterého zde byli jako jednatele společnosti SOL 1. s. r. o. uvedeni M. V. a Ing. M. V.

Podepsal-li proto jeden z nich žádost jmenované společnosti o zrušení licence, byl správní orgán I. stupně povinen toto respektovat a postupovat podle tohoto procesního úkonu a vnitřní spory ohledně jednatelství, resp. vlastnictví obchodního podílu prezentované žalobcem v žalobě na tom nic nemění. Jde o spory plynoucí ze vzájemných vztahů obchodního a podnikatelského charakteru, které nemají místo v předmětném řízení o zrušení licence, v němž je z hlediska případného přímého dotčení na právech a povinnostech navíc nutno vycházet z práv či povinností existujících v okamžiku rozhodování správního orgánu

I. stupně, resp. žalovaného; nemůže jít o práva či povinnosti, o kterých ani není jisté, že vznikla či vzniknout mohla a která jsou předmětem řízení před civilním soudem (jenž je oprávněn posoudit neplatnost převodu obchodního podílu namítanou žalobcem).

Závěrem, z hlediska žalobcem namítaného nedostatku spočívajícího v tom, že žádost za společnost SOL 1. s. r. o. podepsal pouze jeden z jejích jednatelů, pak krajský soud již jen pro úplnost konstatuje následující. Právnícká osoba jedná prostřednictvím k tomu určených fyzických osob, přičemž podle § 30 odst. 2 správního řádu platí, že: *“v téže věci může za právníckou osobu současně činit úkony jen jedna osob”*. Stejnou úpravu obsahuje v § 21 odst. 5, větě druhé, též občanský soudní řád (č. 99/1963 Sb.), na který se ostatně sám správní řád v § 30 odst. 1 odkazuje (viz poznámka pod čarou č. 22). Smyslem obou těchto shodných právních úprav je zajistit, aby právnícká osoba vystupovala a jednala v řízení pokud možno konzistentně a jednotně.

Ve shodě s žalovaným je tedy třeba vyjít ze zmíněné zásady jediné jednající osoby, kterou potvrdil i Nejvyšší soud, jež např. ve svém usnesení ze dne 3. 5. 2005, sp. zn. 20 Cdo 2921/2004, konstatoval, že i když stanovy nebo společenská smlouva společnosti s ručením omezeným stanoví, že společnost navenek zastupuje více jednatelů společně, toto ustanovení se neuplatní při jejich procesních úkonech učiněných za společnost v občanském soudním řízení. Obdobně v usnesení ze dne 10. 3. 2005, sp. zn. 29 Odo 963/2003, Nejvyšší soud uvedl, že jednal-li navrhovatel při podání návrhu na zahájení řízení jedním ze svých jednatelů, pak za navrhovatele ve smyslu § 21 odst. 1 písm. a) o. s. ř. jednala osoba k tomu oprávněná; to platí bez zřetele k tomu, že společenská smlouva předepisovala jednatelům jednat za navrhovatele společně (§ 133 odst. 1 obchodního zákoníku).

VII. Shrnutí a závěr

Vzhledem ke všemu výše uvedenému lze shrnout, že žalovaný nepochybil, pokud rozklad žalobce zamítl jako nepřipustný na základě § 92 odst. 1 správního řádu s tím, že žalobci nesvědčí právo být účastníkem řízení o zrušení licence pro podnikání v energetických odvětvích.

Krajský soud proto neshledal žalobcem podanou žalobu důvodnou a jako takovou ji v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VIII. Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta) a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak, jakožto úspěšnému účastníku řízení, právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní agendy nevznikly.

V případě osoby zúčastněné na řízení se výrok o náhradě nákladů řízení opírá o § 60 odst. 5, větu první, s. ř. s., dle kterého osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Protože krajský soud v dané věci osobě zúčastněné na řízení žádné povinnosti neuložil, rozhodl tak, že nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 18. 12. 2013

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu